

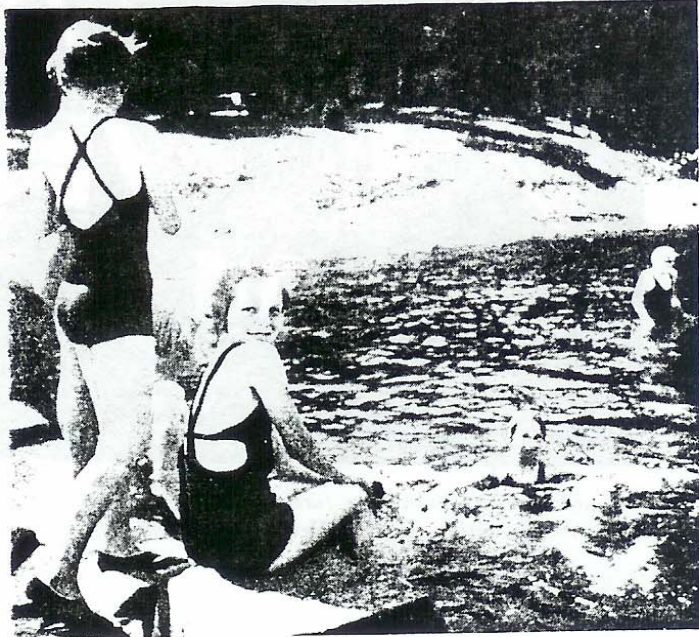
Inbäddad i grönskan från förnämt högstammiga granar och tallar ligger gillesgården Stenudden

GILLESGÅRDEN STENUDDEN

År 1937 utgör ett märkesår för Hembygdsgillet inte endast i så måtto, att gillet detta år firar sin femtonåriga tillvaro. Det innebär också inledandet av ett nytt skede i gillet historia. Det synliga beviset härpå bildar gillesgården Stenudden, Hembygdsgillet nyförvärvade »sommarr residens» ute vid sydvästsidan av Hammarön.

Det har länge framstått såsom en brist hos gillet, att dess verksamhet till övervägande del måst ligga nere under sommaren och detta av den enkla anledningen, att medlemmarna saknat lämplig plats att samlas till och — som följd härav — lämplig uppgift att sluta upp inför. Bristen har för varje år gjort sig allt mer kännbar, inte minst sedan sportstugerörelsen och andra närbesläktade rörelser slagit igenom och trängt in i det allmänna medvetandet.

Nu är emellertid den svårigheten bragt ur världen, ity att gillet hugfäst femtonårsminnet med att förvärva en ståtlig sommarstuga ute i yttersta skärgården. Måhända förefaller det djärvt av en så ungdomlig sammanslutning som gillet att ge sig i kast med ett i ekonomiskt avseende så krävande företag. Det må också villigt erkännas, att gillet fattade beslutet om köpet först efter moget övervägande. De fördelar

*Den härliga badstranden
lockar till ett dopp i Vä-
nerns blåa böljor*

för gilletts verksamhet, som skulle kunna tänkas följa med detta förvärv, befunnos emellertid så betydande, att även de mest vägande invändningar fingo vika. Det är givetvis ännu för tidigt att yttra sig om, huruvida optimismen i detta fallet är berättigad. Så mycket kan emellertid redan nu sägas, att gillesgården Stenudden skänkt gillet nya, rika möjligheter i dess strävanden samtidigt som den bidragit till att bland medlemmarna ingjutna en djup känsla av samhörighet och slutit gillet starkare samman än någonsin.

Det förhållandet torde framstå tydligt för envar, som vill underkasta sig besväret att en sommarsöndag besöka gillesgården. Det har sina svårigheter att ta sig ditut. Åtminstone den sista delen av vägen rymmer ännu allehanda försåt i form av lömska fallgropar, stenar och trädrötter, som rikligt inbjuda till fotvrickning. Men väl framme får man lön för mödan. Ty det är en vacker tavla, som utbreder sig för ens blickar, ett stycke värmländsk skärgårdsnatur, som sannerligen inte hör till det vardagliga. Här möter en liten vik av Vänern, kransad av skog och berg och skyddad av en holme ett stycke utanför. Det är det sista stycket land, innan sjöns vida, mäktiga yta tar vid.

I denna omgivning och inbäddad i grönska från förnämt högväxta och rakstammiga granar och tallar ligger själva gillesgården. Vackert bryter dess mörkröda färg mot omgivningens blå-grå-gröna. Den gör

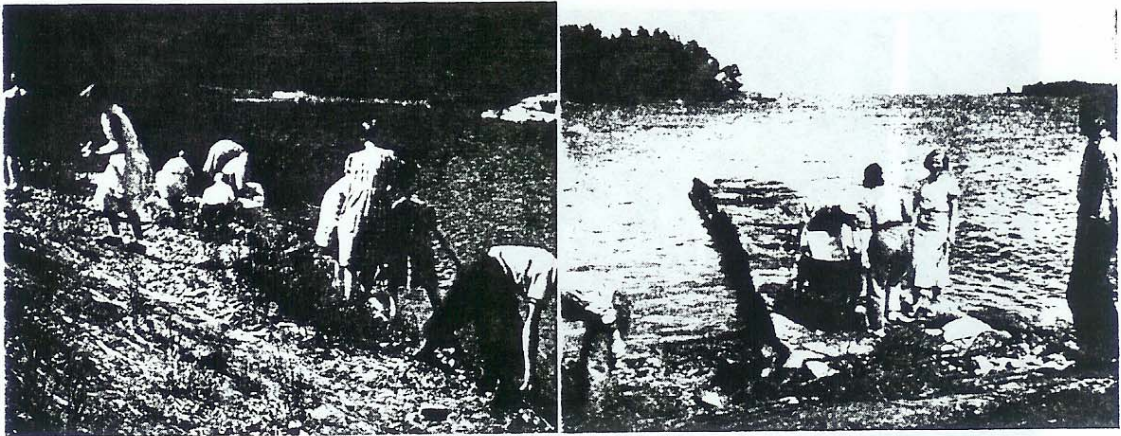
*I solgläntan reser kungsljuset (*Verbascum thapsus*) sin stralande fackla*

sig alldeles förträffligt där den ligger. Stilen är ovanligt tilltalande och linjerna rena och behagliga.

Att gillesgården gör skäl för namnet Stenudden framgår med all önskvärd tydlighet. Utmed stranden är gråstenen helt dominerande. Försök ha dock gjorts att bryta dess herravälde. Så till exempel upptäcker man ett litet välansat köksväxtland med färgrika blomstergroper.

Och därmed ha vi från naturen kommit över till kulturen — och dess handhavare. Ty inom gillesgårdens område råder ett rörligt liv. Den, som möjligen tänkt sig den såsom ett vilohem för mer eller mindre slöa och sommarlata individer, har grundligt misstagit sig. Allt andas liv och verksamhetslust. De solbrända, luftigt klädda ungdomar, som ha sina varelser inom Stenuddens marker, äro samtliga från tidig morgonstund i rörelse. Här målas och tapetseras, gräves och schaktas och — lagas mat. Verksamhetsfältet tycks vara lika outtömligt som arbetslusten. Ett kritiskt öga skulle säkerligen ha mycket att anmärka på, när det gäller sättet för uppgifternas lösande. Men vad betyder det, när man ser med vilken strålände entusiasm och skaparglädje envar skrider till verket, och huru alla äro besjälade av tanken på det gemensammes bästa. Då blir intet arbetsbidrag för litet, då kännes ingen upoffring för tung.

Men det är inte endast arbete, som upptar medlemmarnas tid här-

Storstädning och stortvätt

Vinterveden hugges

Söndag

ute. Gillesgården är också avsedd att vara en vilo- och rekreationsplats. Som sådan erbjuder den snart sagt obegränsade möjligheter. Den härliga ehuru något steniga badstranden lockar till ett dopp i Vänerns blåa böljor, vassruggarna och aborrgrunden fresta söndagsmetaren att försöka sin fiskelycka. Varpaspelarna mäta sin skicklighet på strandslänten, ping-pongbollarna studsas i solgasset, och fotbollen singlar i höga lyror i gläntorna.

Det säger sig självt, att gillesgården Stenudden på ett alldeles särskilt sätt inbjuder inte blott till arbete utan även till fest och högtid. En mera stämningsmättad och inspirerande omgivning kan knappast tänkas. Däröfver voro vi gillesmedlemmar ense, när vi sistlidne midsommarafton samlades därute för att fira midsommarvaka. Det var ett

*På andra sidan sundet häller fyren
trogen vaktjänst*

*Nu danar bränningen mot
strandklipporna*

*Här är unga, friska
viljor . . .*

stort ögonblick, när vi reste den lövade majstången — för första gången på egen mark. Och när vi då fattade varandras händer och bildade ring runt stången, innebar detta inte blott ett led i gammal god tradition, det var också ett löfte och en försäkran gentemot varandra att allt framgent hålla samman och ärligt kämpa för de ideal, som gillet ställt för sin verksamhet. När sedan i den ljusa sommarnatten den uppgående solen hälsades med låtar till fiol och klarinett, med sång och diktläsning, då förnummo vi var och en, att vi härute vid Stenuddens strand upplevat ett av de rikaste ögonblick livet har att skänka en ung människa.

Scen Edén